

Köszöntöm beszámolóm olvasóját!

Ezt a kis összefoglalót azoknak írom, akik nem mernek belevágni a rokkantsági eljárásba.

Én is aggódtam és közel fél év késéssel adtam be az igényemet.

Első körben a szakorvosaimmal leírtam a leletekbe minden olyan tünetet, amit tapasztalok. Mindent, ami gátol a munkavégzésben, a mindennapokban. Ez fontos, mert sajnos tapasztalataim alapján a leletek mindig csak arról szóltak, hogy megjelentem a vizsgálaton és változás nincs. De a leletben legyen benne a konkrétum, pl. nem tudok hajlással, cipeléssel, lépcsőzéssel, állással járó feladatokat elvégezni. Legyen benne, ha segédeszközre van szükség, mint pl. bot, járókeret stb... Tehát oda kell figyelni mindig a vizsgáló orvosnál a leletekre és minden olyan szakvizsgálatot el kell végeztetni, ami a betegségünkkel összefügg, mert minden apróság nyom a latba az elbírálásnál. Az egész eljárás alapja a megfelelően elkészült lelet(ek).

A nyomtatványt kiállítva mellé csatoltam a leleteim, majd elpostáztam. 3 hét múlva már be is hívtak. Kicsit félve - aggódva jelentem meg reggel 8 órakor a Darabos utcán, de már a portán kicsit megnyugodtam. A portás kedves volt, elkérte a papíromat, megmutatta, hol kell helyet foglalnom. Kb. fél órányi várakozás után (közben gyűltek a vizsgálatra a betegek) nyílt az üveges ajtó és a Főorvos asszony személyen jött ki értem. Kedvesen behívott, segített (mivel rollátorral mozgok), türelmesen megvárta míg lassan bebotorkáltam. Segített leülni a székre. Nagyon előzékeny volt.

A vizsgálat előtt azt kérte, hogy csak arra válaszoljak, amit kérdez. Ezt javaslom én is. Nem kell bővebben részletezni a dolgokat, csak tömören a kérdésre válaszolni. Az orvosok zöme nem szereti, ha a beteg feleslegesen beszél. Ez persze csak egy jótanács, aki megfogadja meg, aki nem, az nem.

A Főorvos asszony csak a szükséges vizsgálatokat végezte el, felállás - leülés - csukott szemmel állás - szemvizsgálat kézzel történő mutogatás alapján. Utána végigment a leleteken, minden betegségen, gyógyszereken, allergiákon. Csak egy-egy kérdést tett fel közben. Elvégre úgyis a szakorvos leletei az irányadók, nem az, amit mi mondunk. Én úgy érzem, hogy a feleslegesen túlzásba vitt panaszkodás nem nagyon viszi előbbre a dolgokat.

Az egész vizsgálat kb. 15 percig tartott, majd a végén megkérdezte, hogy miért akarom a rokkantsági fokozatot megszerezni. Elmondtam, hogy azért, mert ha a munkámat az egészségi állapotom miatt már nem bírom ellátni, akkor az Egyetem segítségemre van, hogy kaphassak olyan munkakört, melyben tudok dolgozni és 57-ik évesen nem az utcára kerülök. Másrészt pedig szeretek dolgozni és a nehézségeim ellenére is szeretnék továbbra is hasznos munkát végezni. Úgy láttam, ez is nagyon tetszett neki, mivel azt mondta, azon lesznek, hogy segítséget nyújtsanak számomra. Ezt követően kikísért a folyosóra, segített leülni. Ez a figyelmesség nekem nagyon jól esett.

Pár perc múlva a pszichiáter hívott be, aki szintén segített a mozgásban. Kb. 10

percig beszélgettünk. Nem mondta, de ahogy éreztem, arra ment ki a beszélgetés, hogy felmérje, értelmileg képes vagyok-e munkavégzésre és a saját hivatalos dolgom intézésére. Valamint érdekelte, hogy szükségem van-e szociális segítőre, mert ha igen, rendelnek ki. Ezután elengedett haza.

Összességében nagyon kellemes érzések támadtak bennem a hazaúton és örülök, hogy belevágtam az egész eljárásba. Egy hónap múlva meg is kaptam a határozatot, mely részemre pozitív eredményt hozott, így mosmár rokkantnyugdíjas ellátást kapok, de mellette szeretnék minél tovább dolgozni. Mindenkinek ajánlom, bátran vágjon bele, nagyon emberi módon, segítőkészen bánnak a betegekkel. Én csak azt sajnálom, hogy már fél évvel korábban nem tettem meg. Ha igényli valaki, szívesen személyesen is elmondom tapasztalataimat.

Katona Ildikó Szemklinika (orvosírnok)